

muligt have truslen om forvandlingsstraf knyttet til betalingen af (en del) af den samlede gæld til det offentlige, og dermed den mest effektive ordning for inddrivelsen. Det må herved tages i betragtning, at beslaglæggelse med henblik på at sikre det offentliges krav på sagsomkostninger m.v. som hovedregel kun finder sted i de tilfælde, hvor tiltalte ejer eller er i besiddelse af større værdier, f.eks. fast ejendom eller betydelige kontantbeløb. Såfremt det beslaglagte gods først anvendes til afskrivning på bøden, vil der reelt ikke være noget incitament for domfældte til at søge sagsomkostningskravet dækket, og den resterende del af kravet må inddrives ved udlæg. Det foreslås derfor, at det beslaglagte gods først anvendes til dækning af det offentliges krav på sagsomkostninger, dernæst konfiskationsbeløb og til sidst bødekrav.

Der er dog mulighed for, at retten undtagelsesvis kan bestemme, at bødekrav skal fyldestgøres forud for det offentliges krav på sagsomkostninger eller krav på konfiskation. Det vil navnlig kunne komme på tale i de tilfælde, hvor bødestraffen efter praksis udmåles på grundlag af faste kriterier, f.eks. i sager om overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningen, hvor der udmåles bøder svarende til en vis procentandel af det unddragne skatte- eller afgiftsbeløb, og hvor hensynet til den skyldiges betalingssevne, jf. straffelovens § 51, stk. 3, derfor træder noget i baggrunden ved udmålingen af den konkret forskyldte straf. Såfremt det allerede på domstidspunktet står klart, at tiltalte vil være ude af stand til inden rimelig tid af sine øvrige midler at betale den idømte bøde, kan retten undtagelsesvis bestemme, at bøden skal fyldestgøres forud for det offentliges krav på sagsomkostninger eller krav på konfiskation. Skønner retten - på grundlag af en vurdering af tiltaltes indtægts- og formueforhold - at han vil have mulighed for at betale bøden, evt. afdragsvis over en passende periode, bør der som hovedregel ikke træffes bestemmelse om en afvigende fyldestgørelsesrækkefølge.

Bestemmelsen i *stk. 3* afløser den nugældende retsplejelovs § 806, 1. pkt. Der er tale om en nyskabelse, idet fyldestgørelse i det beslaglagte efter dom hidtil er sket ved udlæg. Det er hensigten med bestemmelsen, at der efter begæring skal kunne træffes afgørelse vedrørende anvendelsen af beslaglagt gods, herunder om fyldestgørelsesrækkefølgen, jf. *stk. 2*.

Det foreslås, at afgørelse om anvendelse af beslaglagt gods i stedet skal træffes ved kendelse - samtidig med eller i tilslutning til domsafsigelsen - jf. nærmere pkt. 2.3.9. i de almindelige bemærkninger. Herved bliver der bl.a. også mulighed for, at de berørte, her-

under den erstatningssøgende, særskilt kan kære afgørelsen, jf. retsplejelovens § 968.

Retten er ved denne afgørelse ikke bundet af, på hvilket grundlag den oprindelige beslaglæggelse formelt har fundet sted. Selv om beslaglæggelse formelt alene måtte være sket til sikring af sagsomkostninger, kan retten altså bestemme, at godset tillige (og forlods) skal anvendes til dækning af et erstatningskrav.

Afgørelsen træffes som udgangspunkt efter begæring fra politiet. Politiet bør normalt i den forbindelse medtage private erstatningskrav, men en forurettet, der har fået tilkendt erstatning, vil også selv kunne fremsætte begæring herom, jf. den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 806, stk. 1, 2. pkt.

Retten skal kun træffe bestemmelse om, hvorledes det beslaglagte gods skal anvendes. Det er ikke hensigten, at retten i kendelsen skal foretage en beløbsmæssig opgørelse af kravene, det være sig foreløbigt eller endeligt. I praksis vil dette ikke være muligt, i hvert fald ikke for så vidt angår sagsomkostninger, idet disse ikke størrelsesmæssigt kan opgøres på det tidspunkt, hvor afgørelsen træffes, bl.a. fordi de også kan omfatte krav, der først opstår senere. I det omfang et fremsat erstatningskrav udskydes til privat søgsmål, vil det heller ikke være muligt på domstidspunktet at opgøre kravene.

Det er ligeledes ikke hensigten, at retten skal værdiansætte beslaglagt gods, f.eks. løsøre. Retten skal alene beslutte, hvem provenuet skal tilfalde. Såfremt værdien af det beslaglagte åbenbart overstiger sagens omkostninger, de idømte bøder og/eller erstatningsbeløb, følger det dog af en almindelig proportionalitetsgrundsætning, jf. også retsplejelovens § 507, stk. 1, at retten delvist vil skulle ophæve beslaglæggelsen. Ved afgørelse herom bør oplysninger om eventuelt mellemkommende udlæg foretaget af tredjemand naturligvis også tages i betragtning.

Beslaglagte pengebeløb vil normalt efter ankefristens udløb kunne anvendes umiddelbart, jf. § 521, mens andre former for gods afhændes på samme måde som aktiver, hvori der er foretaget udlæg, dvs., at realisation normalt sker ved tvangsauktion.

Det er således hensigten, at rettens afgørelse om anvendelse af beslaglagt gods skal træde i stedet for et udlæg, men at realisation som hidtil skal ske efter reglerne om tvangsrealisation af udlagte aktiver, jf. retsplejelovens kapitler 49-52 sammenholdt med § 997, stk. 2, og § 1013, stk. 3.

Med hensyn til prioritetsstillingen i de tilfælde, hvor der tillige af andre kreditorer måtte være foretaget udlæg i det beslaglagte gods, fremgår det af den